

Реаговање на текст Тамаре Skrozza ["Усиљени марш до Ист Ривера"](#), "Време", 13.9.2012.

Упркос наглашеном савету аутора текста "Усиљени марш до Ист Ривера", да се "мудрост одређује оним што оћутиш", из поштовања према читаоцима "Времена", јавности у Србији, институцији на чијем сам челу донедавно био, као и важном међународном телу којем председавам у име своје земље, овај пут то ипак не могу да учиним. Увек сам се трудио да се сконцентришем на посао који обављам и да у складу са тим не одговарам на провокације и подметања, али желим да скренем пажњу на то да стил ове клевете непримерено баца љагу на јавну функцију коју сам вршио и урушава капацитет за обављање актуелног посла, за који верујем да може бити вишеструко користан за Србију.

Тешко ми је да прихватим да се један реномирани часопис као што је "Време" саглашава са увредљивим речником аутора поменутог текста који моје изјаве карактерише као "лажи, фразетине и бесмислице", моје понашање оцењује као "неискусније него шефа месне заједнице подавалског села", о мом карактеру каже да сам "склон да слажем", да не набрајам даље. Чак и да је за "Време" нормално и уобичајено да се на овај начин пише портрет савременика, не разумем зашто макар није уложен минималан напор да се тешке оптужбе наведене у тексту провере? Као да све то није довољно, аутор у појединим моментима прелази границу уљудности када коментарише моју породицу и "педигре". И поред учесталих медијских напада којима сам изложен од избора у име своје земље на место председника Генералне скупштине Уједињених нација, још увек не желим да верујем у могућност наручених и плаћених текстова у угледним недељницима. А да ли "лажем", или сам предмет организоване кампање из одређеног интереса, нека читаоци "Времена" сами процене на основу следећих аргумената.

О спољној политици која је вођена док сам био министар спољних послова препуштам свакоме да донесе сопствени суд и уважавам свачије право на мишљење, без обзира на

Пише: Вук Јеремић
четвртак, 20 септембар 2012 21:36

академске и професионалне референце. Напомињем ипак да је она била предмет сагласности свих релевантних политичких снага у Србији, што се видело и за време изборне кампање. Србија је данас у статусу кандидата за ЕУ, има стратешко партнерство са Русијом и Кином и динамичну сарадњу са многим земљама широм света. Покушају да се Косово једнострано отцепи супротставили смо се мирно, дипломатским средствима, на начин којим смо задобили поштовање чак и оних који се са нама фундаментално разилазе по овом питању.

Немам ништа против тога да аутор резултате спољне политике оцењује као "у најмању руку амбивалентне", јер је његово право да дâ и такву оцену. Спорим му само право да користи неистине да би је поткрепио. Моје лично мишљење је да је међународна заједница о тим резултатима и укупном угледу наше дипломатије имала прилику да се директно изјасни приликом избора Србије за председавање ОЕБС-у и Генералној скупштини УН-а.

